



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXVII. Gradus humanæ cum dininâ voluntate conformatio[n]is.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](#)

C A P V T X X V I I . 305

rum infamia: quoniam ita iis exteriūs occuparis, ut ob tuam perversitatem & malignitatem, nihil proficias interiūs. Quibus miseriis malisque omnibus dubio procul medeberis, si solam quāras voluntatem divinam, & nullibi, ne quidem in rebus sanctis ac piis, delectationem propriam consectoris. (a)

(a) Consule Blosium Tabellæ spirit. §. 3. nu 7°
& §. 4. num. 1. Instit. spirit. cap 7. Marga-
ritis spirit part. 4. §. 5. & alibi.

C A P V T X X V I I .

*Gradus humana cum Divina Voluntate
conformatio[n]is.*

V T perfectam cum divina voluntate conformitatem assequamur in iis, quæ proximè superiori Capite percensuimus, rebusque incommodis, tam intrinsecis, quam extrinsecis, in doloribus, infamia, necessitatibus, & afflictionibus planè omnibus; per ejusdem nos Conformatiatis Gradus oportet ascendere, quos idcirco indicare pergo.

Primus Gradus est, Quidquid Deus immittit, patienter minimeque invitum aut repugnantem ferre, quantumvis molestæ res sint casisque adversi: neque tamen
ideò

ideò existimare, rem se magnam præstare;
sed id solummodo, quod omnino necessaria-
rium ac debitum, valdè etiam imperfectos
præstissemus.

Heli sacerdos, ob cujus filiorumque
peccata, Israëlem Deus castigavit, postea-
quam sententiam adversus se domumque
suam latam intellexit, repugnare haud-
quaquam ausus, insigni cum patientiâ, Do-
minus, inquit, est: quod bonum est in oculis
suis faciat. (a) Hæc una illum ratio convicit
patientiamque persuasit, nobis quoq; per-
suasura, ne ejus Majestati repugnemus aut
resistamus; si attente eam libuerit cogitare:
cum de bonis ipse suis, tamquam Dominus
& possessor, disponat. Et si iniquum est, ho-
mini alteri adversari, jure eo, quod in rem
suam habet, utenti: æquumne erit, contra
Deum niti? Domino utique licet castigare
servum suum. Pater filium tenetur corri-
gere. Iudex ex officio judicium in reum
exercet. Nullus in his turbare ipsos potest
aut debet: præterquam enim quod recte
faciant, à justitiâ quoque ipsâ, vellege na-
turæ, ad hoc obligantur.

Potsumusne ergo velle, ut Deus, qui
Dominus noster, & Pater, & Iudex est,
perire

1. Reg. 3. v. 18.

C A P V T X X V I . 307

perire nos sinat, munerique suo, nos non castigando corrigendoque, desit? sique grave adeò delictum censetur, humanæ justitiæ contraire; divinæ ob sistere, quomodo licebit? Talibus ergo oculis atque animo res omnes aspiciamus, in veritate & fide sincerâ, tamquam à potente justaque Dei manu profectas; & eas sedatè feremus. repugnantia siquidem nostra sine dubio à fidei defectu oritur, cùm hominibus irascimur obnitimurque, quasi à Deo nobis adversa non immitterentur; aut is nesciret quid rerum gereretur, qui sciens prudensque homines eligit in justitiæ suæ instrumenta, aliosque officiū commonefaciendos: quibus propterea honorem, cultumque, tamquam Dei ministris, deberemus. Neque enim Reges solum terrenos, Iudicesque maiores, verum omnes quoque eorum vicarios administrosque colimus & observamus: immo si quis horum alicui resistat, capitale illum crimen admisisse dicimus. Non minus divinam nos justitiam, in hominibus decet agnoscere.

Considereret itaque seipsum homo, servus ac vile mancipium, ex parte una; ex altera vero Deum, Regē Iudicemq; æquissimum

num, reperiatque cum animo suo id quod Abbas Pastor in omni caussa dicendum suadet: *Quis sum ego? (a)* qui voluntarē judiciumque meum præferam diuino? *Quod si alium hominē judicare, aut apud se & in animo suo de eo queri, nefas est: quare Deum judicemus,* de qua ejus Majestate, quasi se verius subinde quam deceat, nobiscum agente, conqueramus? Accedit, quod impatiētia nullum laborem molestiamque levet, sed eamdem duplice pōrius augeatque, non aufert illa à nobis Crucem, sed facit ut sine Christo eam feramus: quæ gravissima est desolatio, & onus intolerabile.

Secundus Gradus est, Adversitates & dolores hilariter ferre ac libenter. Rex David, antequam nōset Deum velle, ut filius Ius, quem illi Bethsabēe pepererat, more retur, ut flebat! ut jejunabat! ut orabat, prostratus in terrā! simul verò Dei voluntatem puerique obitum intellexit, lætior de terrā surrexit, & locus unctusq., ingressus est domum Domini, ut Deum adoraret eique gratias ageret: i cibum deinde poposcit, erectusque jam & excitatus ipse, consolatus est Bethsabēe uxorem suam. (b)

San-

a Pelagius libello 9. num. 5.

b 2. Reg. 12. à v. 15. ad 25.

Sanctus Iob, miseriis undique cooperatus, dicebat: *Hæc mihi sit consolatio, ut affligenſ me dolore, non parcat, nec contradicam sermonibus Sancti,* (a) hoc est, voluntati Dei; qui ſolus ex ſe & naturâ ſuâ sanctus eſt. Christus eſt Dominus noster, cùm ſu-
pra modum tristis eſſet, & lethali tædio oppreſſus ſanguinem ſudaret, ſimulatque Angelus poſtremūm divinam illi volun-
tatem repræſentavit, tametsi in re impri-
mis moleſtâ (tam infamem ſcilicet mor-
tem ſubeundo,) implendam recreatus con-
tinuò confirmatûſque eſt, & tristitiam tæ-
diu inque omne repellens, magno animo
alacerque surrexit, atque carnificibus ſuis
obviām proceſſit, (b) Maxima consolatio,
gratiſſimusque quem illi Angelus adferre
poterat nuntius, confirmatio fuit volūtatis
divinæ. Apostoli hac ipsâ consideratione
armati, inter medias, quas patiebantur, per-
ſecutiones, ibant gaudentes. (c) Gaudium
iſtud ē fide prodire debet, quam de Deo
habemus, ēque perfecta bonorum & com-
modorum, ab rebus aduersis in nos redun-
dantium, cognitione. Attamen si Deum
verè amaremus; ad quietiſſimos nos pac-
tiffi-

^a Iob 6.v.10. ^b Matth. 26. v.46.^c Actor. 5. v.41.

310 VITÆ DIVINÆ

tissimosque reddendos, aliud nihil requiri-
reretur, quām hoc solum, scire, ipsius fieri
voluntatem: quod unum inexplicabilem
lætitiam potest conciliare.

Sancta Lydwina, virgo sanctissima, in-
credibilibus doloribus morbisque exercita,
voluntatem suam in Deo penitissimè defi-
xerat, pacatoque animo ista identidem re-
petebat: *Hoc mihi, Domine, acceptissimum erit,*
ut affligens me dolore, non parcas: cùm tua vo-
buntatis impletio sit mihi summa cōsolatio. (a)
Atque ita profectò res habent, neque huic
simile solarium reperire licet. Immo since-
rum Christi amatorē repudiare potius de-
cer ceteras consolationes terrenas, nullam-
que querere, nisi eam quæ in patiendo con-
sistit, unum unicum laborum suorum le-
vamentū habendo ista Christi verba: *Non*
mea voluntas, sed tua fiat, (b) adeò ut huic
Gradui proprium sit, non solum gau-
dere cùm aliquid patimur; verum nullam
etiam appetere consolationem. Hæc ipsa
lætitia, remedium est sensū & doloris no-
stri, ut tanto suavius jucundiisque necessi-
tatem quamcumque feramus: quemad-
modum qui gravi perfunguntur opere, la-
borem suum cantu levare assolent.

Ter-

a Sur. tom. 7. mihi pag. 288. b Luc. 22. ¶ v. 42.

C A P V T X X V I I . 311

Tertius Gradus est, Quæ nos affligunt ferre cum gratiarum actione, magni ea beneficij loco reputando. Iobus horæ unius spatio, liberis fortunisque suis omnibus spoliatus, & tot tantisque calamitatibus circumventus, atque intra brevissimum tempus (horulæ, non amplius, intervallum fuit) ex Rege mendicum se factum cernens, laudabat nihilo secius Deum, & dicebat: *Sit nomen Domini benedictum,* (a) auctis deinde miseriis suis, leprâque & ulcere pessimo percussus à planta pedis usque ad verticem, beneficium se accepisse professus; *si bona,* ait, *suscepimus de manu Dei, mala quare non suscipiamus?* (b) Quæ ratio & argumentatio ut robur habeat, evidenterque concludat, uti revera concludit; supponit, & hoc, & illud, nemipe non bona tantum vitæ hujus, sed mala quoque, resque adversas, beneficia esse divina: nec æqualia dumtaxat, verum tribulationes molestiasque, beneficia præstantiora. Hoc igitur modo Iobus secum ipse ratiocinabatur. Si bona temporalia, fortunam prosperam, & opes, quæ tamen in minimis Dei beneficiis sunt numeranda, læti ac lubeates ab eius manu accepimus; quare non eodem

a Iob 1.v.21. b Iob 2.v.7. & 10. ani-

animo mala, adversitates, ac molestias suscipiamus, beneficia utique incomparabiliter majora? præsertim à quo tempore illis tolerandis IESVM imitamur, Deique Filio similiores efficimur. Hinc itaque in modum cùm suas sanctissimus Iobus calamitates intueretur, quo, nisi nobis ipsis fraudi esse velimus, aspici debent; gratias Deo agebat, eumque laudabat & benedicebat. Et verò etsi, uti sanè sunt, beneficia non essent, adhuc tamen non pro bonis tantum, ab ipsis manu provenientibus, verùm & pro quibuscumque rebus aliis, etiam malis, gratias agendo, Deum nobis singulariter devincentemus. Nam si, quod dici solet, ut prudenter quis agat, hominumque sibi voluntates demereatur, tum quoque, cùm quid male nobis fecerunt, gratiæ ipsis agendæ sunt: quanto magis Deus obligatum se factebitur illi, qui in omnibus quæ eveniunt gratias agit? quia dum sic gratiæ esse assuescimus, tametsi res mala sint, easdem in bonas transformamus, Sancto Chrysostomo attestante: *Passus es aliquid mali, sed si velis, non est malum, Age Deo gratias, & mutatur malum in bonum.* (a)

Quartus

a S. Chrysost in Epist. I. ad Thessal. hom. 10.
mihi pag. 1475.

C A P V T X X V I I .

313

Quartus Gradus est, Miserias præsentes ferre, cum desiderio plures majoresque tolerandi: quemadmodum Christus, qui de seipso cōsiderabatur, coarctari se & affligi, eò quod nondum venisset tempus passionis suæ, quam vehementissimè ipse expetebat, quod se totum omni suppliciorum genere excarnificandum traderet, adeoq; doloribus operiretur, sicut illi, quos operuit mare, & submersi sunt quasi *plumbū in aquis vehementibus*, (a) quemadmodum, inquam, Servator noster interea dū id fieret, desiderio immenso angebatur & æstuabat, cumque jam aquis tribulationum in Cruce propè obrueretur, *sitire se*, (b) etiā tum testabatur: quæ sitis voluntatem sine dubio ardentissimam, animumque plura patiendi avidissimum indicabat. (c) Multos hac in re benignissimus Iesvs habuit imitatores, & non ita pridem Apostolicum è Societate nostra Martyrem, P. Carolum Spinolam; qui per omnem vitam, etsi quod pro Iesv suo pataretur, abundè semper suppeteret, alia atque alia nihilo-minus & graviora assidue perpeti exoptabat. quod suum asperrima quæque preferendi incredibile desiderium

O egregiè

^a Exod. 15.v. 10. Vide Psalm. 68. ^b Ioan. 19.
v. 28. ^c Lud. de Ponte part. 4. medit. 59.

egregiè ipse prodit, ad Sociorum unum ita scribens: *Si pati aspera non poterimus, at saltem delectabit spectare quæ alij tolerarunt, eorumq; nos flammis accendere & parare. Ecquando erit illud tempus! ô dies! ô hora! ô momentum!* O Pater, quantæ suavitas, vel cogitare secum pœnas mortis pro Christo tolerata! Ecquid ergo erit ipsum mori? (a) Hæc talia dicebat ille cogitabatq;, inexplicabili partiendi studio planè accensus, neque unquam tantis incessit lætitiis, quantis cùm pro Christo Domino vivus exustus est. (b) Sanctus quoque Franciscus Xaverius, dum cælestibus deliciis perfundetur, Deum rogabat, modum iis faceret, exclamabatq;: *Satis est, Domine, satis est:* (c) verum ardens illa, quâ conficiebatur, partiendi sitis expleri non poterat, sed graviorum laborum molestiarumque desiderio dicebat: *Amplius, Domine, amplius, amplius.* (d)

Audiamus nunc quoque, si placet, quis sequioris imbecilliorisque sexûs, Creatori suo placendi desiderio confirmati, sensus hâc de re fuerit & judicium, Vnam hoc loco produxisse sufficiet Venerabilem Virginem,

a Vitæ cap. 3. b Ibid. c. 18. c Tursell. Vitæ lib. 6. c. 5. d Hist. Societ. IESV l. 3. num. 43.

C A P V T X X V I I I . 315

nem, Dominam Ludovicam de Carvajal,
quæ usu & experientiâ propriâ erudita, de
se ipsâ asseverat; Quantum intimè se cum
Summo Bono conjungendi piæ voluntatis
ardor incresceret, tantumdem affectum
quoque, & vivum inflammatumque, inter
mille cruciatus, pro eodem moriendi desiderium
crescere, & augeri. Addit deinde
ista. Nulla alia mihi superest felicitas, aut glo-
ria: neque rationem modumve reperio, ut vo-
luptas illa & delicia, quibus in cœlo nos frui-
tuos cogitamus, me oblectent, nec ullo modo de
hac materiâ cogitare possim, aut loqui. Quòd si
ad hoc ipsa me cogam, ariditatem sentio, adi-
tusque, ut dicebam, omnes mihi clausos expe-
rior. Verùm simulatque Deum cogito, tota mox
anima mea inebriatur desiderio perfectissimè
se cum infinitâ illâ Bonitate consociandi, na-
sciturq; inde cupiditas & desiderium aliud, pro
ipso mortem obeundi: quo uno omnes affectus,
cogitationes, & gaudia mea omnia continen-
tur. Clariùs fortassis hunc suum patiendi
amorem eadem Dei famula manifestavit,
quando ita loquitur: *Plura ista hujus vo-
luntatis anima in voluntatem Dei, transfor-
mationis affectio, maximè tum meretur, cùm
contenta illa est, non plures pati tribulationes
pro Domino nostro, quam ipsi placeat: cùm-*

O 2

que

316 VITÆ DIVINÆ

que ea in re suavissimis se Christi vestigiis, tan-
topere ad sui sequelā allicientibus, insistere non
posse videt unde sit ut aliquādo in eodem spiri-
tu, duo isti excellētissimi affectus cōjuncti repe-
riantur: conformitas nēpe perfecta cum volun-
tate Dei, & desiderium efficacissimum vehe-
mentissimumq; vitam ipsam, per mille oppro-
biorum tormentorumq; genera, eidem conse-
randi. quod desiderium cūm non impletur, in
acerbissimos dolores convertitur, quibus sola
ejusdem desiderij exsecutio mederi posse videtur.
Angitur intimis sensibus & tantūm non mori-
tur anima, p̄a cupiditate illā, quā flagrat, tem-
poralem istam vitam, vehementissimos inter
cruciatus, amore Summi quod diligit Boni,
millies iterumq; millies terminandi: cuius op-
tatiſſimā sibi mortis dilatio & comperendina-
tio, crudelissimum ipsi est tormentum. Nihil
majori illa studio requirit expeditq;, quām vi-
dere mori se immenso isto dolore, quem susti-
net, & mori ideo, quia mori non possit: nec
minūs tamen latatur, malum suum, quia
sic vult Deus, esse insanabile, sicq; experiendo
probat, quanti quāmque acres & vividi sint,
quos amor parit, dolores. dicit etiam, confor-
mitatis absolutissimā, maximique doloris con-
venientiam & conjunctionem, fragrantissi-
mum esse pretiosissimumq; condimentum, ex
iis

C A P V T XXVIII. 317

iis rebus compositum, quas humanum judicium pugnare invicem, itaque contrarias opinatur, ut ubi summa est conformitas, ibi summum quoque, de non impleto desiderio, dolor reperiri non posse videatur. evenitque adeo, ut quod hæc melius intelligere altiusque penetrare conamur, hoc amplius luce sperata destituamur, tenebrisque mersi relinquamur. Nam una & sola est lux Servatoris nostri I E S V, qua maximopere nobis detegit declaratq; operis hujus excellentiam, Divinitati ejus singulariter reservata debitamque, ante cuius omnipotentiam impotentia omnis fugit atque evanescit. (a)

a An huc usque Virginis huius religiosissimæ verba producantur, incertum habeo, dignatum tamen suni, quæ talem Auctorem præferant. Idem pauculis aliis locis meminisse te velim, Lector, ubi ignoti mihi incertive Scriptores, maximè recentiores, nominantur.

C A P V T XXVIII.

Quantum ad Mortificationem, atque Instructionis puritatem, & cum Divini Voluntate Conformitatem, pro sit Obedientia.

E X omnibus, quæ hactenus diximus, incomparabile nos virtutis Obedientiæ pretium meritumque oportet æstimare. Opulentissima illa est & efficacissima, ad